

ਯੇਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਅਤੇ ਲਾਓਡੀਸੀਆਈ ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਕਲੀਸਿਆ - ਨੰਬਰ ਸਤਾਰਾਂ

Jeff Pippenger

2025-12-23

ਸੰਖਿਆ ਸਤਾਰਾਂ

ਅਸੀਂ ਪਿਛਲੇ ਲੇਖ ਦਾ ਅੰਤ ਅਬਰਾਮ ਅਤੇ ਪੌਲਸ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਅਧੂਰੇ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਪੰਕਤੀ ਉੱਤੇ ਪੰਕਤੀ ਮਿਲ ਕੇ 430 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਮਿਆਦ ਉਤਪੰਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ 30 ਸਾਲਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 400 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਬਣੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਅਨੁਮਾਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਧਰਮ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਲੋਕ ਹੋਣਗੇ ਜੋ 30 ਸਾਲਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਮਿਆਦ ਵਜੋਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ 400 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਇਸ ਦਾ ਉਲੇਖ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਤੀਹ ਸਾਲ ਉਸ ਮਿਆਦ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨਾਲ ਜੋੜੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੀ ਇਹ 400 ਦੇ ਬਾਅਦ 30 ਹੈ, ਜਾਂ 30 ਦੇ ਬਾਅਦ 400? ਇਹ ਤੀਹ ਦੇ ਬਾਅਦ ਚਾਰ ਸੌ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਜੋ ਇੱਕ ਦੂਜੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਮਿਆਦ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਗਵਾਹ ਹਨ।

ਉਤਪੱਤੀ 41:46 ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਯੂਸਫ਼ ਨੇ ਫਿਰਉਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਤਦ ਉਹ ਤੀਹ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ। ਤਦ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਚੁਰਤਾ ਆਰੰਭ ਹੋਈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਕਾਲ ਆਇਆ। ਯੂਸਫ਼, ਮਸੀਹ ਦੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਰੂਪ ਵਜੋਂ, ਤੀਹ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਦੋ ਅਵਧੀਆਂ 2520 ਦਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਤੀਹ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ, ਤਦ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 1260 ਦੀਆਂ ਦੋ ਅਵਧੀਆਂ ਆਈਆਂ, ਜੋ ਇਕੱਠਿਆਂ ਮਿਲ ਕੇ 2520 ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ; ਅਤੇ ਇਹ ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਕੇ ਦੋ ਰਾਜਿਆਂ ਉੱਤੇ ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜਦਾ ਹੈ।

ਦਾਊਦ ਤੀਹ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਰਾਜਾ ਬਣਿਆ, ਅਤੇ 2 ਸਮੁਏਲ 5:4 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਰਾਜ ਕੀਤਾ। ਦਾਊਦ ਮਸੀਹ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਤੀਹ ਸਾਲ ਦੇ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਚਾਲੀ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਏ ਗਏ; ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁਨਰੁੱਠਾਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਉਹ ਚਾਲੀ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਰਹੇ ਅਤੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤਿਗਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਰਹੇ। ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ, ਯਿਰੂਸ਼ਲਮ ਦਾ ਨਾਸ ਦਇਆਵਸ਼ ਚਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਟਾਲਿਆ ਗਿਆ, ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਾਚਿਕ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਮਰਨ ਦੇ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਸੀ।

ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 1:1 ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਨੂੰ ਨਬੀ ਹੋਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ, ਤਦ ਉਹ ਤੀਹ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਲਵਾਂਗਾ ਜੋ ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਦੇ ਤੀਹਵੇਂ ਸਾਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਇਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸਥਾਪਿਤ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ AI-ਸਾਰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਰਹੀ। "ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਟੀਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮਿਤੀਬੱਧ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ 13 ਨਿਰਧਾਰਤ ਤਾਰੀਖਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਯਹੋਯਾਕੀਨ ਦੀ ਜਲਾਵਤਨੀ ਦੇ ਸਾਲ ਤੋਂ ਗਿਣੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ (597 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾ ਸਾਲ ਮੰਨ ਕੇ), ਜੋ ਲਗਭਗ 22 ਸਾਲਾਂ ਨੂੰ ਆਵਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਕਾਲਕ੍ਰਮਿਕ ਢਾਂਚਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।"

ਯਿਸੂ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਲਈ ਵਾਚਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ।

ਮਸੀਹ-ਵਿਰੋਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਅਨੁਸਾਰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਮੂਨੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਮਸੀਹ ਨੇ ਆਕਾਸ਼ੀ ਮਹਾਂਯਾਜਕ ਵਜੋਂ ਆਪਣਾ ਕਾਰਜ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ ਤੀਹ ਸਾਲ ਤਿਆਰੀ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਏ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹ-ਵਿਰੋਧੀ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਤਿਆਰੀ ਦੀ ਮਿਆਦ 508 ਵਿੱਚ "ਨਿੱਤ ਦੀ ਸੇਵਾ" ਦੇ ਹਟਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ

538 ਤੱਕ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜਾਲਸਾਜ਼ ਮਹਾਂਯਾਜਕ ਵਜੋਂ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਤਦ ਜਿਵੇਂ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਵੇਲੇ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਅਭਿਸ਼ਿਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਪਾਈ ਹਨੇਰੇ ਦੇ 1260 ਸਾਲ ਮਸੀਹ ਦੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸਲੀਬ ਤੱਕ ਦੇ ਖਰੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ 1260 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਹੋਣਗੇ, ਜੋ 1798 ਵਿੱਚ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੇ ਘਾਤਕ ਘਾਵ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਪਿਛਲੇ ਦੇਹਰੇ ਅਰਸੇ, ਜੋ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਅਰਸੇ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਬਰਾਮ ਦੀ ਆਪਣੇ ਤਿੰਨ-ਪੜਾਅ ਵਾਲੀ ਵਾਚਾ-ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਚਾਲ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਉਲੇਖ ਵਿੱਚ ਅਬਰਾਮ ਦਾ ਅਰਸਾ ਪਹਿਲਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਕੇਵਲ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕਿਆ, ਜਦੋਂ ਇਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਦੂਜੀ ਗਵਾਹੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦ ਲਿਖੇ, ਤਾਂ 400 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ 430 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਬਣ ਗਈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ 30 ਸਾਲ ਆਖਰੀ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅਰਸੇ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਠਹਿਰਾਏ ਗਏ ਹਨ।

ਮੈਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੇ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਇਕ ਲੱਖ ਚੁਤਾਲੀਹ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਵਾਅਦਾਤਮਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਅਬਰਾਮ ਅਤੇ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਦੇਹਰੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ—ਜਿਸ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਚਾਰ ਸੌ ਸਾਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ—ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਓਮੇਗਾ ਹਨ, ਉਸ ਦਾ ਆਪਣਾ ਸਮਕੱਥ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਓਮੇਗਾ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ, ਜੋ ਇਕ ਲੱਖ ਚੁਤਾਲੀਹ ਹਜ਼ਾਰ ਦੀ ਮੁਹਰਬੰਦੀ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ। ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਮਿਆਦ, ਜਿਸ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵੱਖਰੀ ਮਿਆਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੂਰੀ ਹੋਣੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਜੋ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਪਰ ਅਬਰਾਮ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦੀ 430 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਚੰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਪਿਛਲੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਮੁੜ ਇਕ ਵਾਰ ਪੜ੍ਹ ਲਵੋ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸ ਬਿੰਦੂ ਉੱਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਅੱਗੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖੋ।

ਯਿਸੂ, ਯੂਸਫ਼, ਦਾਉਦ ਅਤੇ ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ—ਇਹ ਸਭ ਇੱਕ ਅਜੇਹੇ ਕੰਮ ਲਈ ਤੀਹ ਸਾਲ ਤੱਕ ਤਿਆਰੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਜੋ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪੂਜਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੋਵੇਗਾ। ਨਬੀ ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ, ਯੂਸਫ਼ ਜੋ ਮਸੀਹ ਯਾਜਕ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਦਾਉਦ ਰਾਜਾ। ਚਾਰ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਪ੍ਰਤੀਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਜੋ ਸਵਰਗੀ ਮਹਾਂਯਾਜਕ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦਿਵਿਆ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਹੈ। ਉਹ ਚਾਰੇ ਗਵਾਹ ਅਬਰਾਮ ਦੇ 30 ਸਾਲਾਂ ਨਾਲ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ ਆਇਆ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਿਮਤ ਹਨ।

ਵਿਰੋਧੀ ਮਸੀਹ ਤੀਹ ਸਾਲ ਤੱਕ ਤਿਆਰੀ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ, ਫਿਰ 1260 ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਜਦ ਤੱਕ ਕਿ 1798 ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਮੌਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਾ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਦੂਜੀ ਮੌਤ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਾਂਚ-ਕਾਲ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋਣ 'ਤੇ ਉਹ ਮੁੜ ਮਰਦੀ ਹੈ। ਦੂਜੀ ਮੌਤ ਸਦੀਵੀ ਮੌਤ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਜੀ ਉੱਠੇ ਹੋਏ ਮੁਕਤਿਦਾਤਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਸੀਹ ਸਦੀਵਤਾ ਲਈ ਨਹੀਂ ਮਰਿਆ; ਉਹ ਦੂਜੀ ਮੌਤ ਨਹੀਂ ਮਰਿਆ। ਜਦੋਂ ਪਾਪਤੰਤਰ ਦੇ ਘਾਤਕ ਘਾਵ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਤੇਰਹਾਂ ਅਧਿਆਇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ 42 ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਫਿਰ ਰਾਜ ਕਰੇਗੀ, ਜੋ ਸਮੇਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਤੱਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀਨ ਅਵਧੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਉਹ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵੇਲੇ ਜੀ ਉਠਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਫੌਜ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਕੰਮ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਉਹੀ ਹਨ ਜੋ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਗਿਆਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਉੱਤੇ ਜੀ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਜੀ ਉਠਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਦੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹਨ—ਇੱਕ ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਦੇ ਸੱਬਤ ਦਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੂਰਜ ਦਾ—ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਲਈ ਸੰਦਰਭ-ਬਿੰਦੂ ਬਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖਤਾ ਜੀਵਨ ਜਾਂ ਮੌਤ ਲਈ ਆਪਣੀ ਅੰਤਿਮ ਚੋਣ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਮਸੀਹ-ਵਿਰੋਧੀ, ਜੋ ਕਿ ਜਾਨਵਰ ਵੀ ਹੈ, ਅਜਗਰ, ਆਪਣੇ ਆਪ (ਜਾਨਵਰ), ਅਤੇ ਝੂਠੇ ਨਬੀ ਦੀ ਤਿਹਰੀ ਇਕਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰੇਗਾ। ਇਹ ਤਿੰਨ ਤਾਕਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਕੱਠੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਪਹਾੜਾਂ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਉਠਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਜਿੱਤਮਾਨ ਕਲੀਸਿਆ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਵਿੱਚ ਹੈ—ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੀਹ ਸਾਲ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਇੱਕ ਸਥਾਪਿਤ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀਨ ਅਵਧੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੀਹ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ 1844 ਵਿੱਚ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਜੋਂ ਲਾਗੂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੋਈ ਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀਨ ਸਮੇਂ ਦੀ ਲਾਗੂਤਾ ਹੁਣ ਹੋਰ ਵੈਧ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਸੌਖਾ ਹੈ ਕਿ ਤੀਹ ਸਾਲ ਨਬੀ, ਯਾਜਕ, ਅਤੇ ਰਾਜੇ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਦੀ ਇੱਕ ਅਵਧੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ, ਜੋ ਜਿੱਤਮਾਨ ਕਲੀਸਿਆ ਵਜੋਂ ਮਹਿਮਾ

ਦੇ ਰਾਜ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਨਗੇ। ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ, ਮਸੀਹ, ਯੂਸੁਫ਼, ਅਤੇ ਦਾਊਦ ਦੇ ਚਾਰ ਗਵਾਹ ਉਸੇ ਸਮੇਂ-ਅਵਧੀ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਅਤੇ ਤਿਹਰੀ ਇਕਤਾ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਹਰ-ਮਹਿੰਦੇਨ ਵੱਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ।

ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਜਿੱਤਣ ਵਾਲੀ ਕਲੀਸੀਆ ਉੱਪਰ ਉਠਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਅਨੁਸਾਰ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਲੋਕ, ਜੋ ਇੱਕ ਸੌ ਚੁਆਲੀਹ ਹਜ਼ਾਰ ਹਨ, ਯਾਜਕਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਬਣਾਏ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜੀਉਂਦੇ ਪੱਥਰਾਂ ਵਾਂਗ ਆਤਮਿਕ ਮਕਾਨ ਬਣਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਯਾਜਕਾਈ ਲਈ, ਤਾਂ ਜੋ ਆਤਮਿਕ ਬਲਿਦਾਨ ਚੜ੍ਹਾਓ, ਜੋ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੋਣ। 1 ਪਤਰਸ 2:5.

ਜਦੋਂ ਯਾਜਕ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਆਰੰਭ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਤਦ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਤੀਹ ਸਾਲ ਹੋਣੀ ਸੀ; ਇਸ ਲਈ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਸਮਾਂ-ਅਵਧੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਫਸਲ ਦੀ ਲਹਿਰਾਈ ਹੋਈ ਭੇਟ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਯਾਜਕੀਤਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਯਾਜਕ, ਜੋ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਵਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਹਨ, ਉਹ ਨੇਮ ਦੇ ਦੂਤ ਦੁਆਰਾ ਸੰਪੰਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ੁੱਧੀਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਲੇਵੀਆਂ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀਨ ਅਵਧੀ ਹੈ ਜੋ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੱਕ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ੁੱਧੀਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਪਿਛਲੇ ਮੀਂਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਸੇਵਕਾਈ ਤਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਿਆਰੀ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਉੱਤੇ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਤੀਹ ਦੀ ਅਵਧੀ ਯਾਜਕਾਂ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਜਕ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਉਮਰ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਹੈ। ਮਸੀਹ ਨੇ ਮਹਾਂਯਾਜਕ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਸੇਵਕਾਈ ਤੀਹ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਆਰੰਭ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਯੂਸੁਫ਼ ਮਸੀਹ ਦਾ ਪ੍ਰਤਿਰੂਪ ਹੈ, ਉਸ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਤੀਹ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਰੰਭ ਕੀਤੀ। ਝੂਠਾ ਮਸੀਹ ਵੀ ਤੀਹ ਸਾਲ ਤਿਆਰੀ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ, ਇਸ ਲਈ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਤਿੰਨ ਗਵਾਹ ਹਨ ਕਿ ਤੀਹ ਸਾਲ ਦੀ ਅਵਧੀ ਇੱਕ ਯਾਜਕੀਤਾ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ।

“ਨਿਕਟ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਉੱਠਣ ਵਾਲਾ ਮਹਾਨ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਛਾਂਟ ਦੇਵੇਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਨਿਯੁਕਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਇੱਕ ਸ਼ੁੱਧ, ਸੱਚਾ, ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੇਵਕ-ਵਰਗ ਹੋਵੇਗਾ।” Selected Messages, ਪੁਸਤਕ 3, 385.

ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਕਲੀਸੀਆ ਸ਼ੁੱਧ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਆਤਮਾ ਸਰਗਰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮਹਾਨ ਮਸਲਾ ਜੰਗਲੀ ਘਾਹ ਨੂੰ ਛਾਂਟ ਕੇ ਬਾਹਰ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਸੇਵਕਾਈ ਹੋਵੇਗੀ, ਜੋ ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ਼ ਜਾਜਕ—ਜੋ ਇਕੱਠੇ ਹੀ ਦਿਵਯ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਹੈ—ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਨਬੀ, ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਦਾਊਦ ਰਾਜਾ ਤੋਂ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕਿਤ ਇੱਕ ਅਵਧੀ ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਮਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਬੀਆਂ, ਜਾਜਕਾਂ ਅਤੇ ਰਾਜਿਆਂ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਤਿੰਨੋਂ ਮਨੁੱਖ ਮਸੀਹ ਦੇ ਕੰਮ ਦੇ ਬਾਇਬਲੀ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ—ਨਬੀ, ਜਾਜਕ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਵਜੋਂ—ਇਸ ਲਈ ਤੀਹ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਨਿਸ਼ਕਰਸ਼ ਕੱਢਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਬਾਇਬਲੀ ਪ੍ਰਤੀਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਤਪੰਨ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਜੋ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਨਾਲ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਦਿਵਯਤਾ ਦੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨਾਲ ਸੰਯੋਗ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਜਾਜਕ ਜੋ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਤੀਹ-ਸਾਲਾ ਅਵਧੀ ਦੌਰਾਨ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਦਿਵਯਤਾ ਦੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨਾਲ ਸੰਯੋਗ ਦੇ ਝੰਡੇ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ।

ਅੰਤਿਮ ਪਾਪਾਈ ਖੂਨ-ਖਰਾਬੇ ਦੇ 42 ਮਹੀਨੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਘਟਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ ਵਿਅਕਤਿਤਵ ਵਿੱਚ 42 ਮਹੀਨੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਤੁਰਦਾ ਹੈ। ਗੁਲਾਮੀ ਅਤੇ ਜੁਲਮ ਦੇ 42 ਮਹੀਨੇ, ਜੋ ਛੁਟਕਾਰੇ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਬਰਾਮ ਦੀ ਦੁਹਰੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ 430 ਸਾਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਬਰਾਮ ਦੇ ਚਾਰ ਸੌ ਸਾਲ ਲਾਲ ਸਮੁੰਦਰ ਵਾਲੇ ਛੁਟਕਾਰੇ ਉੱਤੇ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਪੈਪ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ 42 ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ ਪਰਖ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਸਮਾਪਨ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਬਾਈਬਲੀ ਦਰਸ਼ਾਂਤ ਹੈ।

ਬਿਆਲੀ ਮਹੀਨੇ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਐਤਵਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਮਨੁੱਖੀ ਪਰਖ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਤੱਕ ਦੇ ਪਰਖ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤਥਾਪਿ ਉਨ੍ਹਾਂ 42 ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਤਿਆਰੀ ਦੇ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਅਰਸੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਸੀਹ ਬਾਕੀ ਰਹਿ ਗਏ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਅਕਤਿਤਵ ਵਿੱਚ ਵਾਚਾ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮਸੀਹ-ਵਿਰੋਧੀ ਜਾਲੀ ਯਾਜਕ ਆਪਣੇ ਅੰਤਿਮ ਅੰਤ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ, ਠੀਕ ਉੱਥੇ ਜਿੱਥੇ ਮਸੀਹ ਆਪਣੀ ਵੰਸ਼-ਰੇਖਾ ਵਿੱਚ ਮਰਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਠੀਕ ਉੱਥੇ ਹੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮਿਸਰ ਦਾ ਰਾਜਾ ਫਿਰਐਨ ਆਪਣੀ ਵੰਸ਼-ਰੇਖਾ ਵਿੱਚ ਮਰਿਆ ਸੀ। ਕਰਮੇਲ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਬਾਅਲ ਦੇ ਨਬੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਐਤਵਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਝੂਠੇ ਨਬੀ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਐਤਵਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਝੂਠਾ ਨਬੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਫਿਰ ਮਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਜਗਰ ਜੋ ਫਿਰਐਨ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਦਰਿੰਦਾ ਜੋ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਐਤਵਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਯਾਜਕਾਂ, ਰਾਜਿਆਂ ਅਤੇ ਨਬੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਟਕਰਾਅ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਲੀਸੀਆ ਐਤਵਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਦਾਤ ਮੁੜ ਬਹਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ—ਠੀਕ ਉੱਥੇ ਜਿੱਥੇ ਝੂਠਾ ਨਬੀ ਮਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ, ਯੁੱਧ ਸੱਚੇ ਜਾਂ ਝੂਠੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਉੱਤੇ ਹੈ।

ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ 30-ਸਾਲਾ ਅਵਧੀ ਉਸ ਅਵਧੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਐਤਵਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਅਵਧੀ ਯਾਜਕਾਂ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਦੀ ਅਵਧੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਸੀਹ ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਦਾਹਰਨ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਹੀ ਹਨ ਜੋ ਮੇਮਨੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚਲਦੇ ਹਨ। ਅਬਰਾਮ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ 30 ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਾਚਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ; ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਪਛਾਣ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਯਾਜਕਾਂ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਦੀ ਅਵਧੀ ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਉਹੀ ਅਵਧੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਵਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਵਾਚਾ ਨੂੰ ਨਵੀਕ੍ਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਅਬਰਾਮ ਦੇ ਅਲਫਾ ਇਤਿਹਾਸ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਅਵਧੀ ਯਾਜਕਾਂ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ, ਜੋ ਤੀਹ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਐਤਵਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਅਭਿਸ਼ਿਕਤ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਮਸੀਹ ਆਪਣੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਵੇਲੇ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੱਚਾਈ ਜੋ ਅਬਰਾਮ ਦੇ ਅਲਫਾ ਇਤਿਹਾਸ ਤੋਂ ਨਿਕਲੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਉਸ ਅਵਧੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਐਤਵਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੋਣਾ ਹੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਓਮੇਗਾ ਸਦਾ ਅਲਫਾ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਐਤਵਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਉਹ ਓਮੇਗਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ October 22, 1844, ਸਲੀਬ, ਮਿਸਰ ਵਿੱਚ ਪਸਾਹ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਐਤਵਾਰ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧਿਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਪੂਰਵ-ਛਾਇਆ ਲਗਭਗ ਹਰ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਉੱਧਾਰਕਾਰੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਚੁਣੀ ਹੋਈ ਪ੍ਰਜਾ ਦੇ ਵਾਚਾਕ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਵੀ ਅੰਤ ਹੈ ਜੋ ਅਬਰਾਮ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਅਵਧੀ ਦੇ ਅੰਤ ਸੰਬੰਧੀ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਭਾਰ, ਅਤੇ ਇਸ ਅਵਧੀ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਗੰਭੀਰ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਵੇਖਦਿਆਂ, ਇਸ ਦਾ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਬਿੰਦੂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ?

ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀਨ ਸਮਾਂ ਹੈ ਜੋ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਉੱਤੇ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਬਿੰਦੂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਅਗਲਾ ਸਮਾਂ-ਅੰਤਰਾਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸੰਖਿਆਤਮਕ ਮੁੱਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਅੰਤਰਾਲ ਉਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਇੱਕ ਗਵਾਹੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਅੰਤਰਾਲ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਰੇਖਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਉਸ ਬਾਹਰੀ ਰੇਖਾ ਨੂੰ, ਜੋ ਆਰਮਾਗੇਦੋਨ ਵੱਲ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਮੋੜ ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਹ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣਾ ਚੰਗਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ-ਸੰਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਐਸੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਪਛਾਣਯੋਗ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੋਵੇ, ਜਦ ਤੱਕ ਕਿ ਮਾਰੀਆਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤੇ ਦਿਨ ਅਤੇ ਘੜੀ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਇਸ ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ—ਅਰਥਾਤ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਹੋਰ ਲਾਗੂ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ—ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਬਾਰਾਂ ਰਾਹੀਂ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ। ਅਧਿਆਇ ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਆਇਤਾਂ ਹਨ ਜੋ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸਮੇਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ, ਜੋ ਸੂਤ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਦਰਿਆ ਦੇ ਪਾਣੀਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਸੀ, ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਖੱਬਾ ਹੱਥ ਆਕਾਸ਼ ਵੱਲ ਉੱਠਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸੌਂ ਖਾਧੀ ਜੋ ਸਦਾ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਇਕ ਸਮਾਂ, ਸਮਿਆਂ ਅਤੇ ਅੱਧੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਤਿੱਤਰ-ਬਿੱਤਰ ਕਰ ਚੁੱਕੇਗਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਦਾਨੀਏਲ 12:7.

ਅਤੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਤੋਂ ਜਦੋਂ ਨਿੱਤ ਦਾ ਬਲੀਦਾਨ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਜਾੜ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਘਿਨਾਉਣੀ ਵਸਤੂ ਖੜੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਦੋ ਸੌ ਨੱਬੇ ਦਿਨ ਹੋਣਗੇ। ਦਾਨੀਏਲ 12:11.

ਧੰਨ ਹੈ ਉਹ ਜੋ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਕ ਹਜ਼ਾਰ ਤਿੰਨ ਸੌ ਪੈਂਤੀ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ। ਦਾਨੀਏਲ 12:12।

ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਕੋਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨੋਂ ਆਯਤਾਂ ਦੀ ਸਹੀ ਸਮਝ ਸੀ। ਇਹ ਤਿੰਨੋਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਉਹਨਾਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ ਜੋ ਨੀਂਹਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਤਥਾਪਿ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਯਤਾਂ ਬਾਰੇ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਦਿਨ-ਸਾਲ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਉੱਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ "ਹੁਣ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿਆ," ਇਸ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਯਤਾਂ ਦਾ ਹੋਰ ਵੀ ਇੱਕ ਲਾਗੂਕਰਨ ਹੋਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਦੇ ਸਮੇਂ-ਅਰਸੇ ਦੀ ਹੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਯਤਾਂ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਸੰਬੰਧੀ ਐਸੀ ਸਮਝ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸੰਦੇਸ਼ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸਮੇਂ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਨਾ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਯਤਾਂ ਬਾਰੇ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਨਾਲ ਅਸਹਿਮਤ ਹੋਵੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਆਯਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੇਂਦਰੀ ਆਯਤ, (ਆਯਤ ਗਿਆਰਾਂ), ਬਾਰੇ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੀ ਸਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੋਹਰੇ ਸਮੇਂ-ਅਰਸੇ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਅਰਸੇ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 1260 ਸਾਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਯਤ ਗਿਆਰਾਂ ਉਸ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅਰਸੇ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਜੋ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੀ ਘਿਨਾਉਣੀ ਵਸਤੂ ਦੇ ਕਾਇਮ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਦਾਨੀਏਲ ਬਾਰਹਵਾਂ ਅਧਿਆਇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਅਧਿਆਇ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੁੱਧੀਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਮੋਹਰ ਖੋਲ੍ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਆਯਤ ਗਿਆਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਗਵਾਨਾਂ ਨੇ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਅਵਧੀ ਵਜੋਂ ਸਮਝਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਇੱਕ 1260-ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਅਵਧੀ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਰਹਵਾਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ, ਆਯਤਾਂ ਸੱਤ, ਗਿਆਰਾਂ ਅਤੇ ਬਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨੋਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਸਭ ਮੋਹਰਬੱਧ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨੋਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦੀ ਮੋਹਰ ਖੁਲ੍ਹਣੀ ਹੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਕਦੇ ਅਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਉਸੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖੀ ਕਸੌਟੀ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਦੀ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਸਪਸ਼ਟ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ; ਇਸ ਲਈ ਬਾਰਹਵਾਂ ਅਧਿਆਇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ਤੇ, ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨਾਲੋਂ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੇ ਅੰਤ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਦਾਨੀਏਲ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਉਸੇ ਪਵਿੱਤਰ ਲੇਖ ਦੇ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਮੁਹਰਬੰਦ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਜਿੱਥੇ ਮੁਹਰ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਮੁਹਰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਮੁੱਖ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਤਿੰਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਚੁਤਾਲੀਹ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਮੁਹਰ-ਰਹਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੀਗਾ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ, ਉਸ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦੇ ਨਾਲ, ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਰ੍ਹਾਂਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਤਿੰਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸਮੇਂਕਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੁਝ ਮੁਹਰ-ਰਹਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਬਚਨ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਮੁਹਰ-ਖੋਲ੍ਹੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਮੁਹਰ-ਖੋਲ੍ਹੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ ਇਕ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਮੁਹਰ-ਰਹਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪ੍ਰੋਫੈਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਹਿਲਾਂ। ਦਾਨੀਏਲ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਇਤ ਗਿਆਰਾਂ ਅਬਰਾਮ ਅਤੇ ਪੌਲਸ ਦੀ ਦੋਹਰੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪ੍ਰਤੀਰੂਪਤਾ ਦਾ ਸਮਕੱਢ ਹੈ, ਜੋ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਅਰਸੇ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ।

ਦਾਨੀਏਲ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਤਿੰਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਸਮਾਂ-ਅਵਧੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁਹਰ ਅੰਤ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸਮੇਂ ਖੋਲ੍ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਮੁਹਰ-ਖੁਲਾਸੇ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਸੁੱਧੀ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਤਿੰਨ

ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੀ ਮਸੀਹ ਖੁਦ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਸੂਤ ਦੇ ਵਸਤਰ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਜਲ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ 1260 ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਇਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀਨ ਅਵਧੀ ਦੇ ਅੰਤ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਅਵਧੀ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਵਿਖਰਾਅ ਦੇ ਅੰਤ ਵਜੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅੰਤਲੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕ ਇਕ ਲੱਖ ਚੁਤਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਵਿਖੇਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ।

ਮਸੀਹ ਕੇਵਲ ਜਲ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਕੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ, ਸਗੋਂ ਉਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ "ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ?" ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। "ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ?" ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਜੋ ਦਾਨੀਏਲ ਅੱਠ ਦੇ ਤੇਰਵੇਂ ਪਦ ਵਿੱਚ ਵੀ ਯਿਸੂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, "ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ?"

ਅਤੇ ਇੱਕ ਨੇ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ, ਜੋ ਸੂਤ ਦੇ ਵਸਤੂ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਦਰਿਆ ਦੇ ਜਲਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਸੀ, ਕਿਹਾ, ਇਹਨਾਂ ਅਚਰਜ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਹੋਵੇਗਾ?

ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ, ਜੋ ਸੂਤ ਦੇ ਵਸਤਰ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਦਰਿਆ ਦੇ ਜਲਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਸੀ, ਸੁਣਿਆ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਖੱਬਾ ਹੱਥ ਆਕਾਸ਼ ਵੱਲ ਉੱਠਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸੌਂ ਖਾਧੀ ਜੋ ਸਦਾ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਸਮੇਂ, ਸਮਿਆਂ ਅਤੇ ਅੱਧੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਚੁਰ-ਚੁਰ ਕਰਕੇ ਤਿਤਰ-ਬਿਤਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰੇਗਾ, ਤਦੋਂ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ।
ਦਾਨੀਏਲ 12:6, 7.

ਹਿੰਡੋਕਲ ਦਰਿਆ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਕਤਾਨੀ ਬਸਤੂ ਪਹਿਨੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਅੱਗੇ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, "ਇਹ ਅਚਰਜਕਾਰੀ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਹੋਰ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਹੋਵੇਗਾ?" ਅਤੇ ਉਲਾਈ ਦਰਿਆ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਪਲਮੇਨੀ (ਉਹ ਇਕ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪਵਿੱਤਰ ਜਣੇ) ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, "ਨਿੱਤ ਦੇ ਬਲਿਦਾਨ, ਅਤੇ ਉਜਾੜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਪਰਾਧ ਸੰਬੰਧੀ ਇਹ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਰ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਰਹੇਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਦੇਵੇਂ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਰੱਦੇ ਜਾਣ ਲਈ ਸੌਂਪੇ ਜਾਣ?"

ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਨਾਰ ਦੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਦਰਿਆਵਾਂ ਦੇ ਕਿਨਾਰਿਆਂ ਉੱਤੇ ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦਰਸ਼ਨਾਵਾਂ ਹੁਣ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਅਤੇ ਦੇਵੇਂ ਦਰਿਆ-ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਕੋਲ ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ 'ਪ੍ਰਸ਼ਨ' ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਦਾ 'ਉੱਤਰ' ਵਜੋਂ ਸੰਭੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਹੀ ਉਤਪੰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਥਾਪਿ ਦੇਵੇਂ ਉੱਤਰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਅੰਦਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਜੋ 1844 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਗਵੁਆਂ ਨੇ ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਅਤੇ ਉਲਾਈ ਦਰਿਆ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛੇ ਗਏ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੇ ਉੱਤਰ ਨੂੰ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਸਨ ਕਿ 1798 ਉਹ ਸਮਾਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਛਿੱਤਰ-ਭਿੱਤਰ ਹੋਣ ਦਾ ਅੰਤ ਹੋਇਆ। ਪਰ 1844 ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਬਚਨ ਦੀ 'ਸਮੇਂ ਵਾਲੀ ਲਾਗੂਤਾ' ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਈ, "ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ?" ਵਾਲਾ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਅਗਵੁਆਂ ਦੀ ਸਮਝ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ: '2300 ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ; ਫਿਰ ਸੰਭੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਜਲਦੀ ਆਗਮਨ ਵੇਲੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਸੁੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ,' ਅਤੇ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ "ਸਾਰੇ" "ਅਦਭੁੱਤ ਕੰਮ" ਉਸ ਵੇਲੇ ਪੂਰੇ ਹੋ ਜਾਣਗੇ, ਜਦੋਂ ਸਾਡੇ ਤਿੰਨ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਛਿੱਤਰ-ਭਿੱਤਰ ਹੋਣਾ ਖਤਮ ਹੋਵੇਗਾ।

ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਆਖਰੀ ਤਿੰਨ ਅਧਿਆਇਆਂ ਦੀ ਹਿੰਦਦੇਕਲ ਦਰਿਆ ਵਾਲੀ ਦਰਸ਼ਨੀ ਅਤੇ ਸੱਤਵੇਂ ਤੋਂ ਨੌਵੇਂ ਅਧਿਆਇਆਂ ਦੀ ਉਲਾਈ ਦਰਿਆ ਵਾਲੀ ਦਰਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਨੇ "ਸ਼ਿਨਾਰ ਦੀਆਂ ਮਹਾਨ ਨਦੀਆਂ" ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ। ਸਭ ਇਤਿਹਾਸਕ ਅਤੇ ਬਾਈਬਲੀ ਵਿਦਵਾਨ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸ਼ਿਨਾਰ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕੇਵਲ ਦੋ ਹੀ ਨਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਮਹਾਨ ਨਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਦੋ ਨਦੀਆਂ ਹਨ ਟਾਈਗ੍ਰਿਸ (ਹਿੰਦਦੇਕਲ) ਅਤੇ ਯੂਫਰੇਟਿਸ। ਉਲਾਈ ਨਦੀ ਸ਼ਿਨਾਰ ਦੀ ਯੂਫਰੇਟਿਸ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਸ਼ਿਨਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਫ਼ਾਰਸ ਵਿੱਚ ਇਕ ਛੋਟੀ ਮਨੁੱਖ-ਨਿਰਮਿਤ ਨਹਿਰ-ਨੁਮਾ ਨਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉਲਾਈ ਨਦੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੀ ਨੀਂਹ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰੀ ਸਤੰਭ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਸ਼ਿਨਾਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਤਥਾਪਿ ਭਵਿੱਖਵਤ੍ਰੀ ਉਲਾਈ ਨੂੰ ਯੂਫਰੇਟਿਸ, ਅਰਥਾਤ ਸ਼ਿਨਾਰ ਦੀਆਂ ਮਹਾਨ ਨਦੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਦੀ ਹੈ।

ਹਿੰਦਦੇਕਲ ਦੀ ਦਰਸ਼ਨੀ ਅਜਗਰ, ਦਰਿੰਦੇ ਅਤੇ ਝੂਠੇ ਨਬੀ ਦੇ ਬਾਹਰੀ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਆਰਮਾਗੇਦੋਨ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਉਲਾਈ ਦੀ ਦਰਸ਼ਨੀ ਮਸੀਹ ਦੇ ਉਸ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣੀ ਦਿਵਤਾ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨਾਲ ਜੋੜਦਾ ਹੈ। ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਵਚਨ ਉਲਾਈ ਦਰਿਆ ਨੂੰ ਫਰਾਤ ਦਰਿਆ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਸਾਕਸ਼ੀ ਵਜੋਂ ਵਰਤਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਕਾਰਜ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਾਈ ਜਾਵੇ ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਦਿਵਤਾ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਵਿੱਚ ਸੰਪੰਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਯੂਫ਼ਰਾਤੇਸ ਅਤੇ ਤਿਗਰਿਸ ਦੇਵੇਂ ਹੀ ਏਦਨ ਵਿੱਚ ਆਰੰਭ ਹੋਏ ਅਤੇ ਵਾਚਾ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਪੂਰੀ ਲੰਬਾਈ ਵਿੱਚ ਵਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਉਹ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੇ ਕੇਂਦਰੀ ਸਤੰਭ ਵਿੱਚ ਆ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਯੂਫ਼ਰਾਤੇਸ ਮਨੁੱਖ-ਨਿਰਮਿਤ ਉਲਾਈ ਨਹਿਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਦਿਵਤਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੇ ਸੰਯੋਗ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਦੁਆਰਾ ਸੰਪੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਕ ਲੱਖ ਚੁਮਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਉਲਾਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਵਚਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਪਰਖ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਦੇ ਉਸ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਫ਼ਾਰਸੀ ਉਲਾਈ ਦਰਿਆ ਨੂੰ ਸ਼ਿਨਾਰ ਦੀਆਂ ਮਹਾਨ ਨਦੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਦੀ ਹੈ—ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਗਿਆਨਾਂ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੀ ਹੈ।

ਉਲਾਈ ਦਰਿਆ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਬਚਨ ਜਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਪਰੀਖਿਆ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਮਨੁੱਖ ਸਹੀ ਹਨ, ਜਾਂ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤੇ ਬਚਨ ਸਹੀ ਹਨ? ਕੀ ਉਲਾਈ ਦਰਿਆ ਫ਼ਾਰਸ ਵਿੱਚ ਇਕੋ ਇਕ ਦਰਿਆ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕੀ ਇਹ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਦਰਿਆ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਐਦਨ ਦੇ ਪਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਪਾਣੀਆਂ ਦੇ ਮਿਲਾਪ ਨਾਲ ਬਣਿਆ ਹੈ?

ਜਿਸ ਦੁਵਿਧਾ ਨੂੰ ਮੈਂ ਉਠਾਇਆ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਕਈ ਸੰਭਾਵਿਤ ਵਿਕਲਪ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਮੈਂ ਕੁਝ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕਰਾਂਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰਾ ਬਿੰਦੂ ਸਮਝ ਸਕੋ। ਕੀ ਸੰਸਾਰੀ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਅਤੇ ਧਰਮ-ਵਿਦ ਸਹੀ ਹਨ ਅਤੇ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਗਲਤ ਹੈ? ਕੋਈ ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ "ਸ਼ਿਨਾਰ ਦੀਆਂ ਮਹਾਨ ਨਦੀਆਂ" ਟਾਇਗਰਿਸ ਅਤੇ ਯੂਫ਼ੇਟਿਸ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਫ਼ਾਰਸ ਵਿੱਚ ਉਲਾਈ ਨਦੀ ਨੂੰ ਸ਼ਿਨਾਰ ਦੀ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਨਦੀ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਉਹ ਝੂਠੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ? ਜਾਂ ਕੀ ਉਹ ਸੱਚੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਹੋ ਗਈ? ਇੱਕ ਸੱਚਾ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਿੰਨੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਸੀਮਾ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਝੂਠਾ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਬਣ ਜਾਵੇ? ਜਾਂ, ਕੀ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਗਲਤ ਹਨ? ਜਾਂ, ਕੀ ਉਹ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਹੈ? ਜਾਂ ਕੀ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਅਤੇ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਸਹੀ ਹਨ? ਮੈਂ ਇਸ ਦੁਵਿਧਾ ਨੂੰ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਉਠਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਸੰਬੰਧੀ ਇੱਕ ਅਤਿਰਿਕਤ ਬਿੰਦੂ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਵੇ, ਜੋ ਸੂਤ ਦੇ ਵਸਤੂ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਨਦੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਿੰਦਦੇਕਲ ਅਤੇ ਉਲਾਈ ਨਦੀਆਂ ਦੇ ਦੋਹਾਂ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, "ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ?"

ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ, ਦਾਨੀਏਲ ਪਰਸਿਆ ਦੇ ਸੂਸਾ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੂਸਾ ਉਲਾਈ ਦਰਿਆ ਉੱਤੇ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਜੋ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਦਯੋਗ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕੁਦਰਤੀ ਦਰਿਆ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ-ਨਿਰਮਿਤ ਨਹਿਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਲਾਈ ਲਗਭਗ ਹੋਰ ਇੱਕ ਸੌ ਪੰਜਾਹ ਮੀਲ ਹੇਠਾਂ ਵਗਦਾ ਹੈ, ਤਦੋਂ ਇਹ ਦਜਲਾ ਅਤੇ ਫਰਾਤ ਦਰਿਆਵਾਂ ਦੇ ਸੰਗਮ ਨਾਲ ਜੁੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦਜਲਾ ਅਤੇ ਫਰਾਤ, ਜੋ ਅਦਨ ਤੋਂ ਆਰੰਭ ਹੋਏ ਸਨ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਦੋਂ ਪਰਸਿਆ ਤੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਉਲਾਈ ਦਰਿਆ ਵੀ ਉਸੇ ਬਿੰਦੂ ਤੇ ਜਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਲਾਈ ਦਰਿਆ ਦਜਲਾ ਅਤੇ ਫਰਾਤ ਦੇ ਸੰਗਮ ਉੱਤੇ ਦਜਲਾ ਦੀ ਦਲਦਲੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਤਦੋਂ ਉਲਾਈ ਉਸ ਪਾਣੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ਿਨਾਰ ਦੀਆਂ ਮਹਾਨ ਨਦੀਆਂ ਦਾ ਸੰਘਟਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਸਹੀ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਵੀ ਸਹੀ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਉਲਾਈ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਨਦੀ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰ ਰਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੀ ਮਨੁੱਖ-ਨਿਰਮਿਤ ਜਲ-ਨਾਲੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਲਈ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਟਾਇਗਰਿਸ ਅਤੇ ਯੂਫ਼ੇਟਿਸ ਨਦੀਆਂ ਨੂੰ ਜੋੜਦੀ ਹੈ; ਇਹ ਨਦੀਆਂ 2520 ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਦੋ ਅਵਧੀਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਮਾਪਨ 1798 ਅਤੇ 1844 ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ।

ਟਾਈਗ੍ਰਿਸ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਨਾਮ ਹਿੱਦਦੇਕੇਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਯੂਫ਼ਰੇਟਿਸ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਦਰਿਆ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਅਸੂਰ ਅਤੇ ਬਾਬਲ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਠਹਿਰਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸ਼ੇਰਾਂ ਵਜੋਂ ਵੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਨੂੰ ਤਾੜਨਾ ਦੇਣੀ ਸੀ। ਇਹ ਦੋ ਉਜਾੜ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਗਾਊ ਹੀ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਅਤੇ ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ ਦੀਆਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਉਜਾੜ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਪੁਰਵਰੂਪ ਸਨ, ਜੋ ਇੱਕ ਪੁਰਸ਼ ਅਤੇ ਇੱਕ ਇਸਤਰੀ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਕਲੀਸਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਰਾਜ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ। ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਰਾਜਕਲਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪੁਰਸ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ ਕਲੀਸਿਆਕਲਾ ਦੀ ਅਸ਼ੁੱਧ ਇਸਤਰੀ ਹੈ। ਅਸੂਰ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੁਰਸ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਬਲ ਇਸਤਰੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਟਾਈਗ੍ਰਿਸ ਦੀ ਪਛਾਣ ਪੁਰਸ਼ ਵਜੋਂ ਅਤੇ ਯੂਫ਼ਰੇਟਿਸ ਦੀ ਇਸਤਰੀ ਵਜੋਂ ਕਰਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਟਾਈਗ੍ਰਿਸ ਦਰਿਆ ਰਾਜਕਲਾ ਦਾ ਦਰਿਆ ਹੈ ਜੋ 1798 ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਅਤੇ ਯੂਫ਼ਰੇਟਿਸ ਕਲੀਸਿਆਕਲਾ ਦਾ ਦਰਿਆ 1844 ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਯੂਫ਼ਰੇਟਿਸ ਦਾ 1844 ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣਾ ਅਵਸ਼ਯਕ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ 1844 ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਬਾਬਲ ਬਾਰੇ ਸੀ, (ਯੂਫ਼ਰੇਟਿਸ) ਜੋ 1844 ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਡਿੱਗ ਪਈ। ਜਿਵੇਂ ਯੂਫ਼ਰੇਟਿਸ ਨੇ 1844 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਝਰਨਾ ਉਤਪੰਨ ਕੀਤਾ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਲਾਈ ਦਰਿਆ, ਜੋ ਮਨੁੱਖੀ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ ਉਸ ਸੰਗਮ ਨਾਲ ਵੀ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਦੂਜੇ ਦਰਿਆ ਦੇ ਜਲ ਨਾਲ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਰਾਜਕਲਾ ਦਾ ਦਰਿਆ 1798 ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਪਾਪਾਈ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਨਾਰਾਜ਼ਿਕ ਅਧਿਕਾਰਤਾ ਹਟਾ ਲਈ ਗਈ। ਉਸੇ ਸਾਲ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਧਰਤੀ ਦੇ ਪਸ਼ੂ ਅਤੇ ਬਾਈਬਲੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਛੇਵੇਂ ਰਾਜ ਵਜੋਂ ਰਾਜ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਟਾਈਗ੍ਰਿਸ ਦਰਿਆ 1798 ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਠੀਕ ਉਸ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਆਖ਼ਿਰਕਾਰ ਰਾਜ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਉਸ ਬੰਨ੍ਹ ਨੂੰ ਢਾਹੁਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰੇਗਾ, ਜੋ ਇਸ ਵੇਲੇ ਪਾਪਾਈ ਅਤਿਆਚਾਰ ਦੀਆਂ ਉਹਨਾਂ ਬਾਢਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕੀ ਬੈਠਾ ਹੈ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਚੰਡ ਬਾਢ ਵਾਂਗ ਵਹਿ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਦੀਵਾਰ, ਜਾਂ ਬੰਨ੍ਹ, ਕਲੀਸਿਆ ਅਤੇ ਰਾਜ ਦੀ ਵਿਛੋੜੇ ਦੀ ਦੀਵਾਰ ਹੈ।

1844 ਵਿੱਚ, ਫੁਰਾਤ ਅਤੇ ਉਲਾਈ ਦੋਵੇਂ ਹੀ 1844 ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਬਾਬਲ ਦੇ ਪਤਨ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਕੰਮ ਵਜੋਂ ਵੀ ਜਿਸ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਮਸੀਹ ਨੇ 1844 ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਾਚਾ ਦੇ ਦੂਤ ਵਜੋਂ ਬਾਬਲ ਦੇ ਜਲਾਂ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਕਰਤੂਤਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸੁੱਧ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਸੀ—ਇੱਕ ਐਸੇ ਲੋਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮ-ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਸੁੱਧੀ ਉਸ ਵਰਖਾ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਹੋਈ ਜੋ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਰਸੀ, ਅਤੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਉਹ ਵਰਖਾ-ਬੂੰਦਾਂ ਦਜਲਾ ਦੇ ਜਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਸ਼ਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਨੇ ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ ਅਤੇ 1798 ਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਾਬਲ ਦੇ ਪਤਨ ਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ ਅਤੇ ਬੰਦ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਸੁੱਧ ਕੀਤੇ ਗਏ, ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ—ਉਹ ਉਸ ਵਰਖਾ ਦੁਆਰਾ ਸੁੱਧ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜੋ ਉਲਾਈ, ਦਜਲਾ ਅਤੇ ਫੁਰਾਤ ਦਰਿਆਵਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਕਾਸ਼ਿਤ ਜਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਾਨੀਏਲ 8:14 ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਰੂਪਕ ਪ੍ਰਾਯਸ਼ਚਿੱਤ ਦੇ ਦਿਨ ਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ।

ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਬਾਰਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਸੱਤਵੀਂ ਆਇਤ ਵਿੱਚ ਹਿੱਦੇਕੇਲ ਦੇ ਪਾਣੀਆਂ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਟਾਈਗ੍ਰਿਸ ਦੇ ਪਾਣੀਆਂ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ—ਉਸ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਰਾਜਕਲਾ ਦੇ ਪਾਣੀਆਂ ਉੱਤੇ, ਜੋ ਮਨੁੱਖੀ ਰਾਜਕਲਾ ਦੀਆਂ ਉਹਨਾਂ ਅੰਤਿਮ ਚਾਲਾਂ ਦਾ ਖਾਕਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਰਪਾ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਉੱਥੇ ਪਿਛਲੀ ਆਇਤ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦਿੰਦਿਆਂ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਠੀਕ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਉਲਾਈ ਨਦੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸਨ ਦੇ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਿਨਿਆ ਮਨੁੱਖ, ਜੋ ਉੱਥੇ ਪਲਮੇਨੀ, ਅਦਭੁਤ ਗਿਣਨਹਾਰ ਹੈ, ਪਿਛਲੀ ਆਇਤ ਦੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਦੋਵੇਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੰਵਾਦ ਸਵਰਗੀ ਸੰਵਾਦ ਹੈ ਜੋ ਦੂਤਾਂ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਇਹ ਹੈ, “ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ?”

ਉੱਤਰ 2300 ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਹੈ; ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਅਤੇ ਬਾਰਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਇਹ “ਇੱਕ ਸਮਾਂ, ਸਮੇਂ, ਅਤੇ ਅੱਧਾ ਸਮਾਂ” ਹੈ। ਇਸ ਉੱਤਰ ਨੂੰ 2300 ਸਾਲਾਂ ਅਤੇ 1260 ਸਾਲਾਂ ਵਜੋਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ 1844 ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਉੱਤੇ ਰੋਕ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਸੁਤ ਦੇ ਵਸਤ੍ਰ ਪਹਿਨੇ ਮਨੁੱਖ ਪਲਮੇਨੀ ਦਾ ਆਪਣੀ ਅੰਤਿਮ ਪੀੜ੍ਹੀ ਲਈ ਉੱਤਰ ਕੀ ਹੈ? “ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ?” ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਅਨੇਕਾਂ ਗਵਾਹੀਆਂ

ਉੱਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾਵੇ; ਤਾਂ ਕੀ ਪਵਿੱਤਰਸਥਾਨ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵੇਲੇ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੀ "ਇਹ ਸਾਰੇ ਅਚਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰਜ" ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵੇਲੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ? ਉਹ "ਅਚਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰਜ" ਕਿਹੜੇ ਹਨ ਜੋ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵੇਲੇ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ "ਅਚਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰਜ" ਕਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ?

ਤਦ ਮੈਂ, ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ, ਵੇਖਿਆ; ਅਤੇ ਦੇਖੋ, ਹੋਰ ਦੋ ਜਣੇ ਖੜੇ ਸਨ—ਇੱਕ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕੰਢੇ ਦੇ ਇਸ ਪਾਸੇ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕੰਢੇ ਦੇ ਉਸ ਪਾਸੇ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਨੇ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ, ਜੋ ਸ਼ੁੱਧਰੇ ਲਿਨਨ ਦੇ ਵਸਤੂ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸੀ ਅਤੇ ਦਰਿਆ ਦੇ ਪਾਣੀਆਂ ਉੱਤੇ ਖੜਾ ਸੀ, ਆਖਿਆ, "ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਚਰਜਕਾਰੀ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਹੋਵੇਗਾ?"

ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ, ਜੋ ਸੁੱਫੈਦ ਸਣ ਦੇ ਵਸਤੂ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਦਰਿਆ ਦੇ ਜਲਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਸੀ, ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਖੱਬਾ ਹੱਥ ਆਕਾਸ਼ ਵੱਲ ਉੱਠਾਇਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਸੱਠ ਖਾਧੀ ਜੋ ਸਦਾ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਸਮਾਂ, ਸਮਿਆਂ ਅਤੇ ਅੱਧੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨੂੰ ਚੁਰ-ਚੁਰ ਕਰ ਦੇਣ ਦਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸੰਪੂਰਣ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਦਾਨੀਏਲ 12:5-7.

"ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ?" ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਸੰਭੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੂਤ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸੰਭੇ ਕਾਨੂੰਨ ਕਦੋਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਇਹ ਕਿ ਅਚਰਜਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਕਦੋਂ ਹੋਵੇਗਾ। "ਅਚਰਜ" ਸੰਭੇ ਕਾਨੂੰਨ ਉੱਤੇ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਅਚਰਜ ਕਿਹੜੇ ਹਨ ਜੋ ਸੰਭੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੱਕ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ? ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਹਿੰਦਦੇਕੇਲ ਦੇ ਕੇਲ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਦਸਵੇਂ ਤੋਂ ਬਾਰਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਤੱਕ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, "ਅਚਰਜ" ਕਿਹੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰ ਸਕੀਏ ਕਿ "ਅਚਰਜ" ਕੀ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਲੱਭ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ "ਅਚਰਜ" ਕਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਦਾਨੀਏਲ ਦਸ ਵਿੱਚ ਗਬਰੀਏਲ ਖਾਸ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਇਹ ਪਛਾਣ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਰਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਦਾਨੀਏਲ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਸੰਵਾਦਕ੍ਰਿਆ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਕੀ ਸੀ।

ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਸਮਝਾਵਾਂ ਕਿ ਆਖ਼ਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਤੇਰੇ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਕੀ ਬੀਤੇਗੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦਰਸ਼ਨ ਅਜੇ ਬਹੁਤ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਹੈ। ਦਾਨੀਏਲ 10:14.

ਗਬਰੀਏਲ ਇਸ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪੂਜਾ ਨੂੰ ਸਮਝਾਵੇ ਕਿ ਅੰਤਲੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਕੀ ਬੀਤੇਗਾ। ਇਹ ਮੰਨ ਲੈਣਾ ਕਿ ਦਾਨੀਏਲ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਨੇ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸੇ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਵਰਤ ਕੇ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਅੰਤਲੇ ਦਿਨਾਂ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂਤਾ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ—ਗਬਰੀਏਲ ਦੇ ਘੋਸ਼ਿਤ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਫਲ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਗਬਰੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਗਿਆਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਆਇਤ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅਧਿਆਇ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੀਜੀ ਆਇਤ ਤੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਕਥਾ ਆਰੰਭ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਇਤਿਹਾਸ ਉਹ ਬਾਹਰੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਵੇਰਵਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਅਜਗਰ, ਪਸ਼ੂ ਅਤੇ ਝੂਠਾ ਨਬੀ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਆਰਮਾਗੇਦੋਨ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਜਿਹੇ ਅੰਸ਼ ਹਨ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪੂਜਾ ਉੱਤੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਅਤਿਆਚਾਰ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਅਧਿਆਇ ਗਿਆਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਮੁੱਖ ਤੌਰ ਤੇ ਇੱਕ ਬਾਹਰੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਧਿਆਇ ਦਸ ਅਤੇ ਅਧਿਆਇ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਆਖ਼ਰੀ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਓਮੇਗਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਧਿਆਇ ਗਿਆਰ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਭਿੰਨ, ਦੋਵੇਂ ਇੱਕ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਮੁਹਰਬੰਦੀ ਹੋਣ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਅਧਿਆਇ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦੀ ਬਗਾਵਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਉੱਤਰ ਦੇ ਰਾਜੇ, ਰੋਮ ਦੇ ਪੇਪ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਲਫਾ ਅਧਿਆਇ ਦਸ, ਓਮੇਗਾ ਅਧਿਆਇ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਅੰਤਲੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਿੰਨੇ ਅਧਿਆਇ ਪਰਖ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ; ਅਲਫਾ ਅਧਿਆਇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਭੈ ਨਾਲ ਆਰੰਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਪਾਸਕਾਂ ਦੇ ਦੋ ਵਰਗਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਦੁੱਗਣਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਧਿਆਇ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਓਮੇਗਾ ਅਧਿਆਇ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਨਿਆਂ-ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਅਧਿਆਇ ਗਿਆਰ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੀ ਬਗਾਵਤ ਨੂੰ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਕਿਰਪਾ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਤੱਕ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਉੱਤੇ ਕਿਰਪਾ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਦਾ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਹੈ। ਦਾਨੀਏਲ ਗਿਆਰ੍ਹਾਂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਦਾਨੀਏਲ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਤਿਹਰੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਬਾਬਲ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਸੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ 70 ਏ.ਡੀ. ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਧਾਰਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਸੰਸਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਦੋ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਵਿਨਾਸ਼, ਜੋ ਸਾਲ ਦੇ ਉਸੇ ਹੀ ਦਿਨ ਛੇ ਸੌ ਪੈਂਸਠ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਤਰ ਨਾਲ ਵਾਪਰੇ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਉਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਸੰਧੂਕ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਸ਼ੀਲੋ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਹੋ ਹੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਲੱਛਣ ਮੌਜੂਦ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਸਥਿਤ ਸੀ, ਜਾਂ ਸਥਿਤ ਹੋਣੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ ਵਰਤਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਬਾਰੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਉੱਤੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰ ਰਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸ਼ੀਲੋ, ਅਤੇ ਨਬੂਕਦਨੋਸਰ ਅਤੇ ਤੀਤੁਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਨਾਸੀ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਨਾਸੀ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਤਿੰਨ ਗਵਾਹ ਹਨ। ਸ਼ੀਲੋ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੋਂ ਡਰਨਾ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ—ਇਹ ਉਹ ਗੱਲ ਸੀ ਜੋ ਏਲੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ—ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਹਿਮਾ ਦੇਣੀ—ਇਹ ਵੀ ਏਲੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ—ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਨਿਆਂ ਦੀ ਘੜੀ ਆ ਪਹੁੰਚੀ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੁਹਰਾਈ ਪਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਨਬੂਕਦਨੋਸਰ ਅਤੇ ਤੀਤੁਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਤੀਜੀ ਨਾਸੀ ਪਰਖ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਦਾ ਹੀ ਸਮਾਂ ਹੈ।

ਅਧਿਆਇ ਗਿਆਰ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਬਾਹਰੀ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ। ਇਹ ਅਧਿਆਇ ਦਸ ਵਿੱਚ ਵਿਛੋੜੇ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਅਤੇ ਬਲ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਤਿੰਨ ਛੋਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਬਾਈਵੇਂ ਦਿਨ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਅਧਿਆਇ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਵੀ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਕਥਾ ਬਾਰੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਦਾ ਇਹ ਵੀ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਅਧਿਆਇ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰਲਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਧਿਆਇ ਦਸ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਾਲੋਂ ਬਾਈ ਗੁਣਾ ਵੱਧ ਦੀਪਤਮਾਨ ਹੈ।

ਉਲਾਈ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਤੋਂ ਇਹ ਵੀ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, “ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ?” ਤੇਰਹਵੇਂ ਵਚਨ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛੇ ਗਏ ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਾਲੇ ਪਿਛਲੇ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਵਚਨ ਬਾਹਰੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਜੋ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਬਾਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਿਸਥਾਰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਵਚਨ ਕੇਵਲ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਿਸਤਾਰ ਨਾਲ ਰੱਖ ਰਹੇ ਸਨ ਜੋ ਸੱਤਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਵਚਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਗਿਆਰਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਮਾਦੀਆਂ ਅਤੇ ਫ਼ਾਰਸੀਆਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਕੇ ਮੁੜ ਦੁਹਰਾਇਆ ਅਤੇ ਵਿਸਤਾਰ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦਾ ਆਖਰੀ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਅਤੇ ਨੌਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦਾ ਸਾਰਾ ਭਾਗ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਦਾ ਨਬੀ ਦਾਨੀਏਲ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਹੈ। ਉਲਾਈ ਦਰਿਆਵਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ—ਤਿੰਨ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚ—ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚ ਗਬਰਾਈਲ ਨਾਲ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪਰਸਪਰ ਕ੍ਰਿਆ ਦੁਆਰਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਪੂਜਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ, ਅਧਿਆਇ ਦਸ ਤੋਂ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਤੱਕ ਦਾ ਅਲਫ਼ਾ ਤੋਂ ਓਮੇਗਾ ਹੈ।

ਕਿਉਂਕਿ ਹਿੰਦਦੇਕਲ ਓਮੇਗਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਲਾਈ ਅਲਫ਼ਾ, ਇਸ ਲਈ ਅਧਿਆਇ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀ, ਜੋ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉੱਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੇ ਅਨਮੁਹਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਉਸ ਦਰਸ਼ਨ ਨਾਲੋਂ ਬਾਈ ਗੁਣਾ ਵੱਧ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਹੈ, ਜੋ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਸਤੰਭ ਅਤੇ ਬੁਨਿਆਦ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ, ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਉਸ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਦੂਤ ਸੂਤੀ ਵਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਪਟੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ, “ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ?” ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਚਰਜਕਾਰੀ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਚਰਜਕਾਰੀ ਗੱਲਾਂ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਅਬਰਾਮ ਦੇ ਵਾਚਾਕਾਰਕ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਅਬਰਾਮ ਲਈ ਤਾਰਿਆਂ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੀ ਗੂੰਜ ਵਾਂਗ ਸਦਾ ਸਦਾ ਲਈ ਤਾਰਿਆਂ ਵਾਂਗ ਚਮਕਦੇ ਹਨ। ਦਾਨੀਏਲ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ

ਅਚਰਜਕਾਰੀ ਗੱਲਾਂ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਮਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਝੰਡੇ ਵਿੱਚ ਰੂਪਾਂਤਰ ਹੋਣਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਪਹਿਲੇ ਬਿੰਦੂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਦਾਨੀਏਲ 12 ਦੀ ਆਯਤ 11 ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀਨ ਅਵਧੀ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਦੋ ਅਵਧੀਆਂ ਤੋਂ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੀ ਤੀਹ ਸਾਲ ਦੀ ਹੈ। ਆਯਤ 11 ਉੱਤੇ ਯਥੋਚਿਤ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਲਈ, ਮੈਂ ਆਯਤ 7 ਵੱਲ ਗਿਆ; ਤਾਂ ਜੋ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਰਮਿਆਨ ਉਹ ਜੋ ਅਦਭੁਤ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਭਾਗੀਦਾਰੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ।

ਗਿਆਰਵੀਂ ਆਯਤ ਵੱਲ ਮੁੜਦਿਆਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਬਾਰਹਵਾਂ ਅਧਿਆਇ ਗਬਰਾਏਲ ਵੱਲੋਂ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ' ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੌ ਚੁਵਾਲੀਹ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਮੋਹਰਬੰਦ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨਾਲ ਵਾਅਦੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਅਨਮੋਹਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਪੁਕਾਰ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਬਾਰਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਵਿਲੱਖਣ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀ ਅਵਧੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਵੱਲੋਂ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਵੱਲੋਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਉਹ ਤਿੰਨ ਅਵਧੀਆਂ ਸਮੇਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਓਹੀ ਦੂਤ ਜਿਸ ਨੇ ਬਾਰਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਆਕਾਸ਼ ਵੱਲ ਉੱਪਰ ਕੀਤੇ, ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦਸਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੱਥ ਆਕਾਸ਼ ਵੱਲ ਉੱਪਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ ਸੀ ਕਿ ਹੁਣ ਸਮਾਂ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। 1844 ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਉਹ ਐਲਾਨ ਇਹ ਅਰਥ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਾਨੀਏਲ ਬਾਰਹ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਤਿੰਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀ ਅਵਧੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਅਵਧੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਸਮੇਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਨ ਲਈ ਅਭਿਪ੍ਰੇਤ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਦਾਨੀਏਲ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮੱਧਲਾ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ ਇੱਕ ਦੇਹਰਾ ਸਮਾਂ ਹੈ ਜੋ ਠੀਕ ਉਸੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੀਕਾਇਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਦ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਉਹ ਦੇਹਰਾ ਸਮਾਂ ਅਬਰਾਮ ਦੀ ਅਲਫਾ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਸੰਪੂਰਣ ਪੂਰਤੀ ਹੈ। ਸਮੇਂ ਦੀ ਉਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਓਮੇਗਾ, ਜੋ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਵਾਚਾ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸੰਪੂਰਣ ਪੂਰਤੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਾ ਸ਼ਿਖਰ ਹੈ।

ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਖੋਲ੍ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਤਪੰਨ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੋਹਰਬੰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਖੋਲ੍ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਤਪੰਨ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਆਖਰੀ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਅੰਦਰਲੀ ਤਿੰਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀ ਅਵਧੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਅਧਿਆਇ ਹਿੰਦਦੇਕਲ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਤਿੰਨ ਅਧਿਆਇਆਂ ਦਾ ਓਮੇਗਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਿੰਦਦੇਕਲ ਦਰਸ਼ਨ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਦਰਿਆਵਾਂ ਵਾਲੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਅਲਫਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਵਾਲੇ ਤਿੰਨ ਅਧਿਆਇਆਂ ਦਾ ਓਮੇਗਾ ਹੈ। ਜੇ ਦਰਿਆ ਏਦਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ ਸਨ, ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਦਾਨੀਏਲ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੇ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਵਚਨ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਮਿਲਰਾਈਟ ਚਲਾਹਿ ਵਿੱਚ ਲਿਆਇਆ, ਜੋ ਤਿੰਨ ਦੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਚਲਾਹੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅਲਫਾ ਚਲਾਹਿ ਹੈ। ਗਿਆਰ੍ਹਵੇਂ ਪਦ ਦੇ 1290 ਸਾਲ ਅਬਰਾਮ ਅਤੇ ਪੌਲੁਸ ਦੀ 430 ਸਾਲਾਂ ਵਾਲੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਓਮੇਗਾ ਹਨ।

ਦਾਨੀਏਲ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਬਰਾਮ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵੱਧਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚੰਗਾ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਕੌਣ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਕੇਵਲ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀਆਂ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਘੱਟ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਮਈ ਬਚਨ ਰਾਹੀਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਇੱਕ ਵਿਵਸਥਾਕਾਲੀ ਭਵਿੱਖਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਸੀ। ਵਿਵਸਥਾਕਾਲੀ ਭਵਿੱਖਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਉਹ ਭਵਿੱਖਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਵਸਥਾਕਾਲ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਵਿਵਸਥਾਕਾਲ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਮੂਸਾ ਵਾਂਗ—ਵੇਦੀ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰਸਥਾਨ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਵੱਲ; ਯੂਹੰਨਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ—ਧਰਤੀਲੇ ਪਵਿੱਤਰਸਥਾਨ ਤੋਂ ਸਵਰਗੀ ਪਵਿੱਤਰਸਥਾਨ ਵੱਲ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੋਂ ਆਤਮਿਕ ਵੱਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਬਾਈਬਲ ਲੇਖਕਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਮਿਲਾ ਕੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਵੱਧ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਨਿਯਮ ਲਿਖੇ! ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਵਾਚਾ ਦੀ ਪੂਜਾ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੋਂ ਆਤਮਿਕ ਵੱਲ ਦੇ ਸੰਕ੍ਰਮਣ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪੌਲੁਸ ਅਬਰਾਹਾਮ ਦੀ ਚੁਣੀ ਹੋਈ ਕੌਮ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਵਾਅਦਿਆਂ ਅਤੇ ਉਸ ਚੁਣੀ ਹੋਈ ਕੌਮ ਦੇ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੋਂ ਆਤਮਿਕ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਨ ਹੋਣ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੀ ਜੋੜਨ ਵਾਲੀ ਕੜੀ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਨੋਮਕਾਲੀਨ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਬਾਰੇ ਅਡੋਲ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਨਾ ਦੇਖ ਸਕੋ ਕਿ ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਦਿਵਿਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਨੋਮਕਾਰੀ ਕੌਮ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਇੱਕ ਦੁਹਰੀ ਸਮੇਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਹੈ ਜੋ 30 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਜੋ ਚੁਣੀ ਹੋਈ ਕੌਮ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਤਮਿਕ ਚੁਣੀ ਹੋਈ ਕੌਮ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਿਤ ਹੋਏ, ਤਾਂ ਉਸ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਭਾਜਨਕਾਲੀਨ ਨਬੀ ਖੜਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਅਬਰਾਹਾਮ ਦੀ ਸਮੇਂ-ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਨਵੇਂ ਨੋਮ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੂਜਾ ਗਵਾਹ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜੋ ਪੁਰਾਣੇ ਨੋਮ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਗਵਾਹ ਨਾਲ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਅਬਰਾਹਾਮ, ਫਿਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ, ਪਿੱਛਲੇ ਦਿਨਾਂ ਦੇ 1290 ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਧਾਰਦੇ ਹਨ।

ਅਸੀਂ ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖਾਂਗੇ।

“ਯਹੋਸ਼ੂਆ ਅਤੇ ਦੂਤ ਬਾਰੇ ਜ਼ਖਰਯਾਹ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪ੍ਰਾਇਸ਼ਚਿੱਤ ਦੇ ਮਹਾਨ ਦਿਨ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਦਿਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਲ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਬਾਕੀ ਰਹਿ ਗਈ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਮਹਾਨ ਕਸੌਟੀ ਅਤੇ ਸੰਕਟ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਿਹੜੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀਆਂ ਆਗਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਅਜਗਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸੈਨਾਵਾਂ ਦੇ ਕ੍ਰੋਧ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਗੇ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਲੋਕਾਂ ਵਜੋਂ ਗਿਣਦਾ ਹੈ; ਉਸ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਉੱਤੇ ਵੀ ਕਾਬੂ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਥਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਸਰਵੇਚਤਾ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਮਿਟਾ ਸਕੇ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਜਿੱਤ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਅਨਜਜਾਤੀ ਕੌਮਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਕਟ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਉਹ ਧਰਤੀ ਦੀਆਂ ਦੁਸ਼ਟ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਏਗਾ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਕਿ ਉਹ ਦਿਵਿਆ ਬਿਵਸਥਾ ਦੇ ਉਲੰਘਨ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖੀ ਹੁਕਮਨਾਮਿਆਂ ਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰਤਾ ਕਰਨ।”

“ਜੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਤੀ ਸੱਚੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਮਕਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਹ ‘ਮਾਪਿਆਂ, ਅਤੇ ਭਰਾਵਾਂ, ਅਤੇ ਸਨੇਹੀਆਂ, ਅਤੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਭੀ ਘਾਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ,’ ਇਤਨਾ ਤੱਕ ਕਿ ਮੌਤ ਵੀ ਆ ਪਹੁੰਚੇਗੀ। ਲੂਕਾ 21:16. ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਕੋ ਹੀ ਆਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਦਇਆ ਵਿੱਚ ਹੈ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਕੋ ਹੀ ਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਯਹੋਸ਼ੂਆ ਨੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਬਚੀ ਹੋਈ ਕਲੀਸੀਆ, ਦਿਲ ਦੇ ਟੁੱਟੇਪਣ ਅਤੇ ਅਡੋਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ, ਆਪਣੇ ਵਕੀਲ ਯਿਸੂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਮਾਫ਼ੀ ਅਤੇ ਛੁਟਕਾਰੇ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇਗੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਪਾਪਮਯਤਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਅਤੇ ਅਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਉਹ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਨ।”

“ਪਰਖਣ ਵਾਲਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕੋਲ ਖੜਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਯਹੋਸ਼ੂਆ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਲਈ ਖੜਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਲੇਨ ਵਸਤੂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਾਮੀਭਰੇ ਚਰਿੱਤਰਾਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਅਤੇ ਮੂਰਖਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਕ੍ਰਿਤਾਘਨਤਾ ਦੇ ਪਾਪ, ਮਸੀਹ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸਮਾਨਤਾ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਛੁਟਕਾਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੈਬੀਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਾਲਤ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਹੈ, ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸੁੱਧਤਾ ਦਾ ਦਾਗ ਕਦੇ ਧੋਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਹ ਆਸ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸ ਦੀਆਂ ਪਰਖਾਂ ਅੱਗੇ ਝੁਕ ਜਾਣ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀ ਨਿਸ਼ਠਾ ਤੋਂ ਮੁੜ ਜਾਣ।”

“ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਪੂਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਉਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਲੋਭਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਕਰਕੇ ਉਹ ਦਿਵਿਆ ਸੁਰੱਖਿਆ ਤੋਂ ਵੰਚਿਤ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਉਸ ਨੂੰ ਹੈ। ਉਹ ਇਹ ਉਚਾਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ ਜਿੰਨਾ ਉਹ ਆਪ ਹੈ। ‘ਕੀ ਇਹ,’ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ‘ਉਹ ਲੋਕ ਹਨ ਜੋ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਥਾਂ ਲੈਣਗੇ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੂਤਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਗਏ ਸਨ? ਇਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮੰਨਣ ਦਾ

ਦਾਅਵਾ ਤਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਪਰ ਕੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ? ਕੀ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਰਹੇ? ਕੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਹੀ ਰੁਚੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ? ਕੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ? ਉਹਨਾਂ ਪਾਪਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਵਾਰਥ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੁਰਭਾਵਨਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵੈਰ ਦੇਖੋ। ਕੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਕੱਢ ਦੇਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਦੇਵੇਗਾ ਜੇ ਉਹੀ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਰਹੇ ਹਨ? ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਤੂੰ ਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਨਿਆਂ ਮੰਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੰਡ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਜਾਵੇ।”

“ਪਰੰਤੂ ਭਾਵੇਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਅਨੁਯਾਈਆਂ ਨੇ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤੱਥਾਪਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਵਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਤੋਬਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੀਨਤਾ ਅਤੇ ਮਨ-ਭੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਦਿਵਯ ਵਕੀਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਓਰੋਂ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ, ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਕ੍ਰਿਤਯਨਤਾ ਦੁਆਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਪਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ: ‘ਹੇ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਪ੍ਰਭੂ ਤੈਨੂੰ ਡਾਂਟੇ। ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਲਈ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਦੀਆਂ ਹਥੇਲੀਆਂ ਉੱਤੇ ਉੱਕਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਅਪੂਰਣਤਾਵਾਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ; ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਯਤਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ ਵੀ ਪਾਈ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੋਬਾ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਕੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ।”

“ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਹਮਲੇ ਪ੍ਰਬਲ ਹਨ, ਉਸ ਦੀਆਂ ਭ੍ਰਮਾਵਾਂ ਸੁਖਮ ਹਨ; ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਨਿਗਾਹ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਲੇਸ਼ਤਾ ਵੱਡੀ ਹੈ, ਭੱਠੀ ਦੀਆਂ ਜਵਾਲਾਂ ਮਾਨੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਸਮ ਕਰਨ ਹੀ ਵਾਲੀਆਂ ਦਿਸਦੀਆਂ ਹਨ; ਪਰ ਯਿਸੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਤਪਾਏ ਹੋਏ ਸੋਨੇ ਵਾਂਗ ਬਾਹਰ ਲਿਆਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਸਾਰਿਕਤਾ ਦੂਰ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਾਹੀਂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਸਰੂਪ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਸਕੇ।

“ਕਈ ਵਾਰ ਐਸਾ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਲੀਸਿਆ ਉੱਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਖਤਰਿਆਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਵੈਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾਈ ਗਈ ਹਾਨੀ ਨੂੰ ਭੁਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਨਹੀਂ ਭੁਲਾਇਆ। ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰਿਯ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਉਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸੰਸਾਰੀ ਨੀਤੀ ਉਸ ਦੇ ਅਭਿਲੇਖ ਨੂੰ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰੇ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਪਰਲੋਭਨਾਂ ਅੱਗੇ ਹਾਰ ਜਾਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦਾ। ਜੇ ਲੋਕ ਉਸ ਦਾ ਭ੍ਰਮਿਤ ਰੂਪ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੰਡ ਦੇਵੇਗਾ, ਪਰ ਜੇ ਸਭ ਮਨੋਂ ਤੋਬਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਉੱਤੇ ਉਹ ਕਿਰਪਾਲੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਸੀਹੀ ਚਰਿੱਤਰ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਲਈ ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਸਤੇ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਸਾਰੀ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇਵੇਗਾ।”

“ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਘਿਣੈਂਟੀਆਂ ਕਰਤੂਤਾਂ ਉੱਤੇ ਆਹਾ ਭਰਨਗੇ ਅਤੇ ਰੋਣਗੇ। ਅੱਥਰੂਆਂ ਨਾਲ ਉਹ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਨੂੰ ਦਿਵਯ ਬਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਰੱਦਣ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਖ਼ਤਰੇ ਬਾਰੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਣਗੇ, ਅਤੇ ਅਕਥਣਯੋਗ ਸ਼ੋਕ ਨਾਲ ਉਹ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਅੱਗੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦਿਨ੍ਹਾ ਕਰਨਗੇ। ਦੁਸ਼ਟ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸ਼ੋਕ ਦਾ ਉਪਹਾਸ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਗੰਭੀਰ ਬੇਨਤੀਆਂ ਦਾ ਮਖੌਲ ਉਡਾਉਣਗੇ। ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪੀੜਾ ਅਤੇ ਦਿਨਤਾ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਅਸਪਸ਼ਟ-ਰਹਿਤ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਾਪ ਦੇ ਪਰਿਣਾਮਸਰੂਪ ਗੁਆਈ ਹੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੀ ਮਹਾਨਤਾ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਸੀਹ ਦੇ ਹੋਰ ਨੇੜੇ ਆ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਸ ਦੀ ਪੂਰਨ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਉੱਤੇ ਟਿਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਉਹ ਪਾਪ ਦੀ ਅਤਿਅਧਿਕ ਪਾਪਮਯਤਾ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਦੇਖਦੇ ਹਨ। ਨਿਮਰਤਾ ਅਤੇ ਦੀਨਤਾ ਹੀ ਸਫਲਤਾ ਅਤੇ ਜਿੱਤ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਹਨ। ਸਲੀਬ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਝੁਕਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਮਹਿਮਾ ਦਾ ਮੁਕਟ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।”

“ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜਨ ਮਾਨੋ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਉਹ ਆਪ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਉਹ ਕਿੰਨੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਰੂਪ ਨਾਲ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੁਆਰਾ ਉਕਸਾਏ ਹੋਏ, ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸ਼ਾਸਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਚੇਸ਼ਟਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ; ਪਰ ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇਬਾਨ ਵਿੱਚ ਇਲੀਸ਼ਾ ਦੇ ਸੇਵਕ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਾਂਗ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਡੇਰਾ ਲਗਾਏ ਹੋਏ ਵੇਖਣਗੇ, ਜੋ ਹਨੇਰੇ ਦੀਆਂ ਸੈਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕ ਕੇ ਰੱਖ ਰਹੇ ਹਨ।”

“ਜਿਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪੂਜਾ ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਨੂੰ ਕਲੇਸ਼ ਦਿੰਦੀ ਹੋਈ, ਹਿਰਦੇ ਦੀ ਸੁੱਧਤਾ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਇਹ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ‘ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੈਲੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਉਤਾਰ ਦਿਓ,’ ਅਤੇ ਇਹ ਹੌਸਲਾ-ਅਫ਼ਜ਼ਾਈ ਭਰੇ ਬਚਨ ਕਰੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ‘ਵੇਖ, ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਅਧਰਮ ਤੈਥੋਂ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਬਦਲ ਦੇ ਵਸਤੂ ਪਹਿਨਾਵਾਂਗਾ।’ ਜ਼ਖ਼ਰਯਾਹ 3:4. ਮਸੀਹ ਦੀ ਧਰਮਿਕਤਾ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਚੇਗਾ ਪਰਖੇ ਹੋਏ, ਪਰਤਾਏ ਹੋਏ, ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਉੱਤੇ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁੱਛ ਜਾਣਿਆ ਗਿਆ ਬਚਿਆ ਹੋਇਆ ਅੰਸ਼ ਮਹਿਮਾਮਈ ਪਹਿਰਾਵੇ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਫਿਰ ਕਦੇ ਵੀ ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਮੇਮਨੇ ਦੀ ਜੀਵਨ-ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਕਾਇਮ ਰੱਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਭ ਯੁੱਗਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭੁਲੇਖਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੀਆਂ ਚਾਲਾਕੀਆਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਹੈ; ਅਜਗਰ ਦੀ ਗਰਜਨਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਠਾ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹਟਾਇਆ। ਹੁਣ ਉਹ ਪਰਖਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਉਪਾਅ ਤੋਂ ਸਦਾ ਲਈ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਪਾਪ ਦੇ ਉਤਪੱਤੀਕਰਤਾ ਉੱਤੇ ਸੌਂਪੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰਾਂ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ‘ਸੁੰਦਰ ਪੱਗ’ ਰੱਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।”

“ਜਦੋਂ ਸੈਤਾਨ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਤਾਰ ਲਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਦੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਦੂਤ, ਅਦਿਸ਼ਟ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਆਉਂਦੇ-ਜਾਂਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਜੀਉਂਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮੋਹਰ ਲਗਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਹ ਉਹੀ ਹਨ ਜੋ ਮੇਮਨੇ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀਓਨ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੱਥਿਆਂ ਉੱਤੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਸਿੰਘਾਸਨ ਦੇ ਅੱਗੇ ਨਵਾਂ ਗੀਤ ਗਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਗੀਤ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖ ਸਕਦਾ, ਸਿਵਾਏ ਉਹਨਾਂ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਜੋ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਛੁਡਾਏ ਗਏ ਸਨ। ‘ਇਹ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਮੇਮਨੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਕਿਤੇ ਉਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਛੁਡਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਮੇਮਨੇ ਲਈ ਪਹਿਲੇ ਫਲ ਹੋਣ ਵਾਸਤੇ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਛਲ ਨਾ ਪਾਇਆ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਦੇ ਅੱਗੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਹਨ।’ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 14:4, 5.”

“ਹੁਣ ਦੂਤ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਪੂਰਤੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ: ‘ਹੁਣ ਸੁਣ, ਹੇ ਮਹਾਂਯਾਜਕ ਯਹੋਸ਼ੂਆ, ਤੂੰ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਉਹ ਸਾਥੀ ਜੋ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਚਰਜ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਹਨ; ਕਿਉਂ ਜੋ ਵੇਖੋ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦਾਸ ਅੰਕੁਰ ਨੂੰ ਉਤਪੰਨ ਕਰਾਂਗਾ।’ ਜ਼ਖ਼ਰਯਾਹ 3:8. ਮਸੀਹ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਛੁਟਕਾਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਉਧਾਰਕਰਤਾ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਹ ਬਕੀਏ ਹੋਏ ਲੋਕ ‘ਅਚਰਜ ਦੇ ਮਨੁੱਖ’ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੀਰਥ-ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਅੰਸ਼ੁਆਂ ਅਤੇ ਨਿਮਰਤਾ ਦਾ ਸਥਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਮੇਮਨੇ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿੱਚ ਆਨੰਦ ਅਤੇ ਆਦਰ ਨੇ ਲੈ ਲਿਆ ਹੈ। ‘ਉਸ ਦਿਨ ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਅੰਕੁਰ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦਾ ਫਲ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਬਚ ਨਿਕਲੇ ਹੋਇਆਂ ਲਈ ਉੱਤਮ ਅਤੇ ਸੋਹਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਐਸਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਜੇ ਸਿਯੋਨ ਵਿੱਚ ਛੱਡਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਬਚਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਕਹਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਰਥਾਤ ਹਰ ਇੱਕ ਜੋ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਜੀਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।’ ਯਸਾਯਾਹ 4:2, 3।” Prophets and Kings 587–592.